

PONDĚLÍ

2. 8. 2010 | 03

LISSY

FESTIVAL
NAD
ŘEKOUD

Nelituji, že nejsem francouzskou filmovou hvězdou

rozhovor, pokračování na str. 2

Chantal Poullain je už mnoho let pro většinu obyvatel Česka něco jako modelová Francouzka. Kromě toho je to také žena mnoha talentů. Divadelní a filmová herečka, zakladatelka dobře a dlouho fungující Nadace Archa Chantal a v poslední době i zpěvačka chansonů, ke kterým si z části píše vlastní texty. Na všechna tato témata došlo během příjemného sobotního rozhovoru u kina Portýč, jak jinak než nad sklenkou bílého vína.

Během slavnostního zahájení jste zpívala tři písně z Vašeho loňského CD Chansons. Chystáte se v blízké době na další?

Rozhodně, ale já nikdy nevím, jak dlouho mi to bude trvat. Mám ještě jiné hlavní aktivity, k tomu koncerty po republice, ale už by to pomalu chtělo nové chansony. Jenomže já jsem pečlivá, musím je mít dobře vybrané. Asi bych je nejraději předem vyzkoušela na koncertech a až pak vydala nové cédéčko, protože pak je to takové živější, než když se začíná až ve studiu. Takže odpověď na vaši otázku je „pracujeme, pracujeme“.

A mělo by jít už jen o původní věci, nebo byste tam opět zařadila i nějaké převzaté chansony? Měly by to být všechno úplně nové věci.

Na Vašem CD se objevila i La Javanaise od Serge Gainsbourga. Měla jste možnost vidět nedávno uvedený film Gainsbourg Vie héroïque (český distribuční název byl Serge Gainsbourg – pozn. red.)?

Bohužel ještě ne. Ale samozřejmě Gainsbourga znám, četla jsem knihu o jeho životě, od mala jsem ho poslouchala. On patří do „té moje“ kultury, je to muzika, kterou jsem vždycky milovala. Je to můj oblíbenec.

Jedna z festivalových sekcí je věnována historii francouzského filmu. Jaký je Váš vztah k této kinematografii, vztah francouzské herečky, která žije v České republice? Nemrzí Vás, že jste se svým přestěhováním připravila o možnost stát se francouzskou filmovou hvězdou?

Francouzská kinematografie je mi pochopitelně velmi blízká. A jestli lituju, že jsem nenatočila žádné francouzské filmy? Ne, nelituju. Je sice pravda, že tady moc filmů netočím, ale já se považuju hlavně za divadelní herečku, i když jsem samozřejmě vděčná za každou filmovou příležitost. Měla jsem možnost tady v Čechách pracovat s úžasnými lidmi, s Věrou Chytilovou, Jiřím Menzlem. Je pravda, že dřív, když jsem měla lepší češtinu, bylo těch nabídek do filmu víc. Ale jsem opravdu především divadelní herečka. Takže nelituju toho, že jsem možnou filmovou kariéru ve Francii vyměnila za divadelní kariéru tady. Ale jsem zároveň velká filmová fanyanka. A můj syn Vladimír filmy zbožňuje.

A nechystá se třeba studovat na FAMU?

On teď začíná na DAMU, alternativní divadlo. Držím mu palce.

Zrodila se filmová hvězda★

Odhalili jsme lež! hlásal v roce 1910 novinový titulek, kterým filmová společnost Independent Motion Picture (IMP) vyvracela fámy o smrti populární Biograph Girl. Ve skutečnosti šlo o první reklamní tah, kterým IMP představila svoji novou hvězdu Florence Lawrencovou, dosud bezejmennou herečku konkurenční společnosti.

V počátcích byla kinematografie anonymní. Diváky do kina nepřitahovala jména hvězd a tvůrců, nýbrž nová vzrušující podívaná. Jistou zárukou kvality v raných dobách představovala jména výrobních společností. Publikum vědělo, že se promítá film od Edisona, od Vitagraphu nebo od Pathé, ale jména tvůrců nebyla v titulcích uváděna. Zatímco v divadlech a kabaretech již fungoval hvězdný systém, ani jména filmových herců se nezveřejňovala. Zčásti i proto, že sláva by jim umožnila požadovat vyšší honoráře.

Když koncem prvního desetiletí začali výrobci s herci uzavírat dlouhodobější smlouvy, diváci začínali dosud bezejmenné herce poznávat a vyžadovat jejich jména a fotografie. Pro své nejpopulárnější hvězdy vymysleli fanoušci jména podle názvů výrobních společností. Označení jako Biograph Girl nebo Vitagraph Girl se brzy ujala i mezi filmovými publicisty. Na zájem diváků zareagovali koncem prvního desetiletí někteří filmoví výrobci, a začali využívat popularity svých herců pro reklamní účely.

Společnosti zásobovaly kina fotografiemi herců, které se vystavovaly ve vestibulech, a běžnou prací se stala i účast hvězd na slavnostních představeních. Jména populárních herců se objevila na reklamních plakátech, později i v úvodních titulcích filmů. Novým zdrojem zisků se stal prodej fotografických pohlednic populárních herců a vydávání obrázkových fanouškovských časopisů.

Už první filmové hvězdy počátku minulého století udávaly tón v módě a staly se neutuchajícím objektem zájmu novinářů i diváků, kteří je obdivovali a s oblibou napodobovali (jak vtipně vystihuje přiložený obrázek). Nedílnou součástí propagace a filmové kultury vůbec se stala i pracně budovaná image filmových „stars“, která svým způsobem přetrvává dodnes.

(frote)

Rozhovor s Chantal Poullain

Když jsme u toho divadla, Vy jste se v posledních letech stala „kmenovou“ herečkou divadla Ungelt. Čím Vás právě tohle divadlo okouzlo?

Já jsem se propracovala od malinkých jevišť až po velké Národní divadlo, kde jsem hrála kněžnu v Lucerně. Ale malé divadlo je mi hrozně blízké. Mám pocit, že oči lidí jsou jako kamera, se kterou je dobré mít blízký kontakt. Navíc v Ungeltu hraje taková intimní představení, maximálně pro tři herce, tragikomedie, vždycky to jsou scénáře, které mě hluboce zasáhnou. Navíc Milan Hein mi vždycky nabídne konkrétní práci, nemám tam žádnou

gické a režijní strážce, pracovat s herci. Ale hlavně mě to ani neláká. Miluju práci s lidmi, práci s režisérem. Pro mě je každá nová inscenace něco jako svatba, proto mám ráda malá divadla, kde je to spojení daleko intimnější. A když se vám režisér otevře, představí vám svoji vizi, nechá vás do toho proniknout a spolupracovat, práce je potom úplně nejkrásnější. Takže já vůbec nemám pocit, že bych nějak potřebovala režirovat. Mám ráda hereckou práci, zkoušení, postupné hledání cesty k postavě. Režie už je mi moc vzdálená.

Chantal Poullain s fotografií z kalendáře Proměny

né závazky jako v běžném souboru, jsem na volné noze. Ale už tam mám tři představení a na příští jaro chystáme další.

To by měla být údajně Vaše velká komediální role ve hře Dva od Jima Cartwrighta.

To už Milan Hein vyvěsil na stránky? Ještě jsem to neviděla.

Prý k Vám ale ještě nenašel partnera.

Našel, ale je to tajné.

I pro Vás?

Ne, pro mě už ne. V tom je právě Milan úžasný, že dává dohromady herce, kteří si sedí, kterým je spolu na jevišti dobře. Takže kandidát už je, ale ještě kolem toho bude diskuse.

Naposled jste v Ungeltu hrála s Oldřichem Kaiserem. Jaký je to herecký partner?

Výborný. Šest tanečních hodin v šesti týdnech je krásná hra, o dvou lídech, kteří se asi v životě neměli potkat. Ale osud rozhodl jinak, takže tam dochází k setkání dvou opačných pólů, které k sobě najdou cestu. Je to nádherná hra.

Dívala jsem se, že se v příští sezoně chystá v Ungeltu představit herečka Vilma Cibulková, která je spolu s Vámi takovou stálicí tohoto divadla, v roli režisérky (připravovaná inscenace Polibku pavoučí ženy – pozn. red.). Vás osobně divadelní režie neláká?

Ne. Já se na režii vůbec necítím. Jednak by asi trochu vadila jazyková bariéra, přece jen je pro mě čeština pořád dost těžká. Takže nevím, jestli bych dokázala pracovat na českém textu po dramatur-

Dnes Vás kromě slavnostního zahájení čeká ještě jedna akce, vernisáž výstavy portrétů z kalendáře Proměny 2010.

To je projekt Nadace Archa Chantal, kalendář, jehož výtěžek jde na konto naší nadace. Ten kalendář se výborně prodával, měl velký úspěch. Je postavený na skvělém nápadu Petra Kurečky a Marka Škarpy, byl to velký přínos pro nadaci. Za ty peníze budujeme na psychiatrii v pražských Bohnicích celý dětský pavilon, slavnostní otevření bude v září. Chceme v tom dál pokračovat, letos to byly ženy převlečené za slavné postavy (např. Květa Fialová jako Albert Einstein, Ester Kočíčková jako Mata Hari – pozn. red.), příští rok to budou muži. Na to se moc těším.

Veronika Havlová

Pražský student

Úsvit autorského filmu

Ewersova Pražského studenta z roku 1913 můžeme považovat za vůbec první autorský film s původním scénářem. Nejedná se o literární ani divadelní adaptaci, ale o skutečně svébytný útvar vytvořený ryze pro potřeby nového média s klíčovými tématy dvojnickví. Není to jedno z nejvíce nadčasových témat, uplatnitelné v moderním věku digitální kultury, založené na adoraci reprodukcí?

Kontroverzní a módní spisovatel H. H. Ewers byl v době realizace této supernákladné produkce na vrcholu tvůrčích sil. Film pro něj znamenal dotažení předchozí tvorby do vyšších sfér. Vnímá ho jako nástroj magie schopné amorální, účelné manipulace se skutečností. Fascinovaly ho technologické možnosti zpětného pohybu, velkou pozornost překvapivě věnoval dokumentu. Proto štáb vyrazil natáčet přímo do Prahy, kde Ewers spolu s najatým režisérem-praktikem S. Ryem realizoval jeden z nejinspirativnějších motivů německé, ne-li přímo světové kultury – faustovský příběh o věčné touze po moci a lásce.

Ewers se při psaní scénáře inspiroval německým a francouzským literárním romantismem. Dějové motivy navazují na tradici E. A. Poea a E. T. Hoffmana – autora myšlenky o oživajícím zrcadlovém dvoj-

níku, z které Ewers vytvořil fascinující vizuální motiv. Záběry kameramana a trikového mága G. Seebera dodnes fascinují smyslem pro dokumentární detail uprostřed fantaskního námětu. Dokážou vtáhnout pečlivou prostorovou hloubkou a rafinovanou kresbou šerosvitu, prostředku typického pro pozdější expresionismus. Pražský student je právě oním klíčovým mostem mezi poválečnými filmy typu Kabinet dr. Caligariho či Metropolis.

Pětaosmdesátiminutový film měl premiéru v Berlíně s původní orchestrální hudbou z partitury profesora Weisse. Úspěch byl nebývalý. Pražský student na několik desetiletí neopustil stříbrné plátno a dočkal se dvou remaků (1926 a 1930). Zastínila ho až nacistická ideologie a Ewersova angažovanost. Dnes proto musíme znovu objevovat dříve jednoznačné souvislosti. Ewersovo opus magnum může přepisovat filmové učebnice a ještě lépe umožňuje pochopit sebereflexi démonického média schopného podmaňovat si veřejné mínění.

Martin Jiroušek (redakčně upraveno)

Pražský student

Hanns Heinz Ewers, Stellan Rye

Německo, 1913 | 85 min

Kulturní dům – velký sál | 23:00

Paraplíčka ze Cherbourgu

Je to kýč , není to kýč?

Paraplíčka ze Cherbourgu patří mezi filmy, které rozdělují publikum do dvou skupin. Jedna z nich se bude při sledování ptát, jak je možné, že tuto kýčovitou zpěvohru zmiňuje většina světových publikací o dějinách filmu. Druhá část se nechá dojmout emocemi a okouzlit jeho hýřivou barevností. Nedělá právě tato tenká hranice z Demyho filmu originál?

Do dvou táborů se po zhlédnutí filmu rozdělí pravděpodobně i fanoušci muzikálů. Paraplíčka ze Cherbourgu totiž muzikálem jsou i nejsou. Každý, kdo viděl Zpívání v dešti nebo Chicago, ví, že k muzikálům patří určitá výstřednost. Děj se zastaví, postavy začnou zpívat a tančit a všechno se najednou změní – lidé jsou svobodnější, barvy barevnější, ke zpěvu se přidává neexistující orchestr. Jacques Demy americké muzikály dobře znal. To potvrdily hned následující Slečinky z Rochefor-

tu (1967), které se mnohem více blížily svým klasickým vzorům. Paraplíčka ze Cherbourgu ale byla originálním žánrovým experimentem.

Geneviève miluje Guye, Guy miluje Geneviève. Milence rozdělí válka a my čekáme, jestli se na konci shledají. Základní dějová zápleтка by obstála i v klasickém muzikálu. Díky líbezným barevným kostýmům, interiéurům nebo všem zpívaným dialogům však okamžitě poznáme, že se neocitáme v reálném světě, který jen občas naruší hudební číslo. Silně stylizovaný prostor budují tvůrci záměrně od prvního do posledního záběru. Odsuzovat vyumělkovanost nebo myšlenkovou prázdnotu filmu proto nemá smysl. Jeho originalita spočívá právě v Demyho schopnosti pohrávat si s žánrem a s tím, co od tohoto žánru očekáváme. Emoce a konvence amerických muzikálů vyhrocuje místy ad absurdum (viz scéna, v níž si nešťastná Geneviève pateticky prozpěvuje za výlohou, před kterou se prohání masopustní rej), aby je pak v závěru zcela popřel. Podobně výraznou inspiraci a zároveň narušením žánrových principů muzikálu o mnoho desetiletí později zaujal například Baz Luhrmann v Moulin Rouge!

Ať už se zařadíte mezi první nebo druhou kategorii, rozhodně nebudete odcházet z kina s dojmem průměrného zážitku. Oddejte se povrchu nebo aspoň objevte dobrý vkus ve špatném vkusu. Jsou-li Paraplíčka ze Cherbourgu kýčem, pak v tom nejlepším slova smyslu. (lusk)

Paraplíčka ze Cherbourgu

Jacques Demy | Francie/SRN, 1964 | 91 min

Kulturní dům - velký sál | 8:30

Než Francii porazil Hollywood

Kdysi dávno, než hollywoodská studia převzala vládu nad mezinárodním filmovým trhem, stály na výsluní kinematografie jiné velmoci – Dánsko, Itálie a hlavně Francie. Jen Louis Feuillade točil v tomto období průměrně asi 80 filmů za rok.

Filmový průmysl a byznys tradičně spojujeme s kinematografií americkou. Celosvětově největším a mohutně se rozrůstajícím filmovým průmyslem se však až do začátku první světové války mohla chlubit jediné Francie. Domácí i mezinárodní trh tehdy opanovaly dvě společnosti, které tam ostatně fungují dodnes. Firma Pathé své filmy vyráběla, distribuovala i uváděla na mnoha místech světa. Mezi nejpopulárnější patřily groteskní seriály s Maxem Linderem. Podobně na tom byla firma Gaumont, pro niž pracovali Léonce Perret nebo Louis Feuillade se specializací na seriály o podvratných pařížských živlech. Vedle nich slavila několik let úspěch i společnost Film d'Art, která natáčela snímky v duchu hesla „slavní interpreti ve slavných hrách“.

Osudovou se pro všechny stala první světová válka a s ní související kolaps filmové výroby. Právě tehdy se své šance chopila Amerika. Hollywoodské filmy zaplavily svět a už nikdy se svojí královské pozice nevzdaly. Po válce už jim nemohla konkurovat ani Francie – místní výroby se nespojily v monopol, kterým by hollywoodskému „vetřelci“ konkurovaly.

Francie ovšem napříště zvolila jiné formy boje. Nadvládě hollywoodského populárního filmu čelila avantgardními experimenty. I to je jeden z důvodů, proč ve Francii ve dvacátých letech vzniká například impresionistický filmové hnutí. Tvorba Louise Delluca, Jeana Epsteinova, Germaine Dulacové nebo Abela Gancea však dodnes neprávem stojí ve stínu jejich slavnějších protějšků – německého expresionismu a sovětského hnutí montáže.

Dnes už můžeme jenom spekulovat, co by se nestalo, kdyby Hollywood nezabral místo, které před první světovou válkou patřilo Francii. Jak by vypadaly filmy a kinematografie dnes? Napište nám, co si myslíte (listyFnR@gmail.com). (lusk)

Max Linder

70. léta: La Belle Époque po polsku

Polské filmy morálního neklidu vznikaly v Polsku v rozmezí let 1975–1981. Jednalo se o bouřlivé období – prostoupily ho stávky, vznik organizované opozice, silný samizdat, ale i barevné televizory, legendární „maluchy“ a americké seriály.

Stávky, zklamání i nové naděje

Začátek 70. let mohl vypadat pro mnoho Poláků nadějně. Po krvavě potlačených stávkách v sedmdesátém roce, způsobených zvyšováním cen po-

jich účastníci uvěznění. Tvrdý postup vyvolal u zbytku polské společnosti a především u intelektuálů odpor, který vedl k založení první veřejné opoziční skupiny v dějinách komunistického Polska – základu budoucí Solidarity. Jelikož ani po roce 1976 nebyla pošramocená ekonomika zahozená, režim se ocitl v roce 1980 v další krizi – silnější než kdykoliv předtím. Její odlišnost pramenila především z nově nabyté národní hrdosti po zvolení polského duchovního Karola Wojtyły papežem Janem Pavlem II.

bylo opravdu málo a jejich tvorba je v zásadě bezvýznamná. Hlavními představiteli opozice byli například Jerzy Andrzejewski nebo Tadeusz Konwicki. Nejvýznamnějším básníkem v emigraci Czesław Miłosz, který později získal Nobelovu cenu za literaturu. Guru nové vlny a opozice (později také Solidarity) se stal Zbigniew Herbert, který v této době vydal významnou sbírku *Pan Cogito* (1974), symbol nezlomného antikomunisty. Jeho verš *Poslání pana Cogito* se stal mantrou odboje (překlad Vlasta Dvořáčková):

*Jdi vzpřímen vprostřed těch co klečí na kolenou
vprostřed těch zády odvrácených a obrácených
v prach*

*zachránil ses ne proto abys žil
máš málo času musíš vydat svědectví*

*bud' odvážný když rozum zavádí bud' odvážný
v konečném účtování jenom to má cenu
a tvůj hněv bezmocný nechat je jako moře
kdykoliv uslyšíš hlas ponižených a bitých*

(...)

Bud' věrný jdi

Každodennost

Běžný život polského občana v 70. letech se příliš nelišil od výjevů, na které jsme byli zvyklí u nás. Lepší zboží nakupoval za devízy ve speciální síti obchodů. Sehnat mohl jak Coca-Colu tak cigarety Marlboro. Obýval byty v panelových domech, jejichž počet stále rostl, a měl-li aspoň trochu našetřeno, mohl si dovolit fiat „maluch“ a barevný televizor. Na konci 70. let dorazil na televizní obrazovky americký seriál *Charlieho andílci* nebo *Tři mušketýři*. Z české produkce si oblibu diváků získal seriál *Arabela* a děti zbožňovaly Čapkovu *Dášenku*. Na vrcholu pop-music zářila zpěvačka Maryla Rodowicz, známá a přezpívávaná i u nás. (lm)

fiat „maluch“

travin, nastoupil na pozici prvního generálního tajemníka Edward Gierek. Aby situaci uklidnil, nastolil novou hospodářskou strategii, která spočívala v modernizaci hospodářství, růstu konzumu, otevíření se západním technologiím a trhům a modernizaci hospodářství – zkrátka v takovém gulášovém socialismu na polský způsob. Kapitál k těmto změnám si však musel vypůjčit na západě a když v roce 1976 dosáhlo zadlužení kritické meze, vláda se opět uchýlila k novému zvyšování cen potravin. To vyvolalo jak jinak než další stávky. Následné dělnické protesty byly opět tvrdě potlačeny a je-

Kulturní sféra

Polská kultura měla svá specifika, značně odlišná od těch v ČSSR. Jak popisuje historička působící v česko-polském institutu Lucie Kněžourková: „Už rok 1956 znamenal ve sféře kultury významné uvolnění a právě od 70. let začíná specifický kulturní život, tzv. Druhý obieg – v něm vycházely časopisy a knihy (podobně jako náš samizdat, ovšem neporovnatelně více profesionální a ve větším množství, byl to v zásadě nezávislý knižní a časopisecký trh) – v rámci něj publikovali všichni významní spisovatelé, kteří v té době působili. Těch režimních

Každou školu určuje její šéf Rozhovor s Vladimírem Birgusem

Vedoucí Institutu tvůrčí fotografie na Slezské univerzitě v Opavě Vladimír Birgus je zároveň kurátorem výstav svých polských studentů, jejichž slavnostní vernisáž se bude konat dnes v 17:00 na pravém balkonu Kulturního domu, kam jste všichni srdečně zváni. Rozhovor se účastnil také Jindřich Štreit, který je garantem výstav letošního Festivalu nad řekou.

Na expozici se představují polští studenti Vašeho institutu. Jedná se o sestavu uměleckých individualit, nebo je možné v jejich tvorbě vysledovat nějaký společný styl, téma?

Polských studentů máme sedmdesát, z celkového počtu dvou set devíti studentů. Takže jsme i pro Poláky velká škola a hodně našich absolventů se uplatňuje v současné polské fotografii. Výběr jsme se snažili tematicky zacílit na polský film morálního neklidu. K tomu jsme vybrali soubory o lidech a jejich intimních chvílích. Jsou tam fotografie z jejich rodinného života, ale i sociologičtější pohledy na ženy ve slezských dolech nebo fotografie subjektivnějšího typu. Všechny fotografie vznikly v Polsku.

Polští studenti jsou asi zvláštním poznávacím znakem Vašeho institutu. Jak tam probíhají ať už tvůrčí nebo lidské interakce mezi českými a pol-

skými studenty? Dá se hovořit o nějakém vzájemném inspirativním vlivu?

Určitě. Protože ještě donedávna byla polská foto-

Filip Zawada, z cyklu *Dřevěná svatba*, 2009

grafie orientována na intermediální a konceptuální tvorbu a málokdo se zabýval klasickou fotografií, dokumentem nebo portrétem. Hodně polských studentů šlo do Opavy, protože jsme univerzální škola a studenti se tam naučí i oblasti, které pak výborně použijí v praxi. Polští studenti k nám tedy přiná-

šejí vlivy polské fotografie a od nás si zase odnášejí vlivy té české.

Jakou pozici má Váš institut mezi ostatními fotografickými katedrami v Česku? V čem je výjimečný?

Jindřich Štreit: Tak na to odpovím já, protože Vladimír by se mohl vychalovat (smích). Řekl bych, že každou školu určuje její šéf. Díky tomu, že má Vladimír velký přehled, dokáže studenty informovat o současných světových trendech. Vycházíme ale i z tradice české fotografie a klasického českého školství.

Vladimír Birgus: Já bych doplnil, že většina těch škol je ateliérových. Studenti v nich mají jednoho pedagoga po celých pět let studia. Pedagog jim zpočátku může něco dát, ale časem už se opakuje. My máme třináct pedagogů a každý student si může vybrat, koho bude mít třeba na klauzuru nebo na diplomovou práci. Takže každý člověk je tam trochu jinak zaměřený a studenti procházejí univerzálním studiem. Snažíme se, aby byli připraveni pro praxi.

Kromě fotografické tvorby a pedagogiky se věnujete také kurátorské a publikační činnosti. Na jakých nových projektech teď pracujete?

Právě probíhá výstava *České fotografie v Tokiu*, kterou jsme otevírali v červnu. Koncem srpna by mělo konečně vyjít česko-anglické vydání knížky *Česká fotografie 20. století*. Jsou to první rozsáhlejší dějiny české fotografie. (vch)

Nechtěl jsem diváky ničemu učit

Rozhovor s britským dokumentaristou Robertem Jamesem

Do Písku přijel Robert James představit svůj šestičlenný cyklus Kam až sahá smrt, který natočil na objednávku pro důlní společnost Anglo-American. Filmy měly upozornit na důsledky důlních tragédií a zvýšit bezpečnost horníků v jihoafrickém dole. Cyklus filmů je důkazem toho, jak kreativně lze přistoupit k filmu na zakázku a jak zásadně může film zasáhnout do reálných životů.

Můžete přiblížit vznik cyklu Kam až sahá smrt?

Na projektu jsem začal pracovat v roce 2007. Tehdy se ukázalo, že každý den v jihoafrických dolech zemře nejméně jeden člověk. Byl jsem osloven společností Anglo-American, která měla zájem zdokonalit bezpečnostní opatření pro dělníky. Přes veškerou jejich snahu ale umírali průměrně tři lidé měsíčně. Strávil jsem v Jižní Africe měsíce přípravnými pracemi. Navštěvoval jsem rodiny horníků a horníky samotné, abych se s nimi seznámil. Přišel jsem na to, že jsou to ošlehaní lidé, kteří pracují ve velmi těžkých podmínkách až kilometr a půl pod povrchem. Přes jejich tvrdou skořápku jsem pochopil, že jsou to velmi přemýšliví lidé, kteří jsou mezi sebou propojeni bratrskou vazbou, která připomínala vojenskou jednotku. Původně jsem chtěl natočit hraný film, ale navštěvoval jsem i rodiny pozůstalých, protože jsem ve filmu chtěl mít někoho, kdo má osobní zkušenost s úmrtími v dolech. Nakonec se ukázalo, že bude realističtější, když si ve filmu zahrají sami horníci, které naučím základním hereckým metodám. V předchozích letech měla společnost průměrně tři úmrtí za měsíc. V prvním měsíci po premiéře se v tomto dole neobjevila jediná smrtelná nehoda. Říkal jsem si, že je to vlastně víc, než jsme všichni doufali.

Bylo natáčení v reálném prostředí náročné?

Ano, natáčení bylo velice náročné. Odehrávalo se v platinových dolech hluboko pod povrchem. Trvalo zhruba hodinu a půl, než se člověk dostal z povrchu do podzemí. Natáčení probíhalo v úzkých a nízkých štolách, asi metr dvacet vysokých. Chtěl jsem, aby ten film vypadal opravdu filmově, aby byl umělecký. Takže jsem dost často musel na place použít zvýšený hlas. Často jsem křičel a musel předstírat, že jsem tvrdás, přestože sám jsem velice poklidný člověk. Někdy bylo dost těžké přesvědčit firmu nebo zaměstnance v dolech, abych tento film mohl natočit v podmínkách, které jsem si přál.

Jakým způsobem byl cyklus mezi horníky distribuován, aby byl výsledek co nejefektivnější?

Společně s filmem jsem navrhnul reklamní kampaň založenou na podobných principech, jako bývají běžné reklamní kampaně. Vydali jsme cyklus tematických plakátů, které obsahovaly instrukce a základní bezpečnostní pravidla. Myslím, že to byl nejlepší způsob, jak tento film dostat k jeho divákům – horníkům.

Byly projekce doplňovány i besedami nebo přednáškami?

Nebyly. Nechtěl jsem diváky ničemu učit. Mým záměrem bylo o těch věcech hovořit. Ani tu reklamní kampaň jsem nechtěl stylizovat didakticky. Myslím, že si film vytvořil publikum hlavně proto, že působil emocionálně. A taky proto, že byli ve filmu obsazení pozůstalí po zesnulých hornících.

Dá se říct, že místní horníci tvoří specifickou skupinu, které bylo třeba přizpůsobit jazyk nebo styl filmu?

Nemyslím si, že by horníci tvořili specifickou skupinu sami o sobě. Horníci se liší podle místa a kultury. V Jižní Africe je celkem jedenáct domorodých kmenů, které mají hodně společnou historii. Vychází z tradice křesťanství. Je pro ně důležitá rodina, vazba a společenství lidí mezi sebou. Myslím, že prvky, které jsme v tomto filmu použili, mají jakýsi univerzální ráz a netýkají se pouze konkrétně jihoafrických horníků.

V čem myslíte, že spočívá úspěšnost Vašich filmů?

Televizní dokumenty jsem začal natáčet před více než dvaceti lety. Posledních pět let natáčím firemní filmy na zakázku. V jedné chvíli jsem si uvědomil, že nechci zestárnout a odejít do uměleckého důchodu, aniž bych natočil hlubší a závažnější film. Je důležité být důsledný, mít sebedůvěru a vědět, že si můžu u klienta určité věci vydupat. Jen bych si přál, abych takový byl i před dvaceti lety. Myslím, že to je obecný problém u vzniku filmu, aby měl tvůrce odvahu ho prosadit až do konce. Za úspěchem cyklu Kam až sahá smrt, myslím, stálo, že byl plný emocí. Spousta lidí si ani po filmu nedokázala vzpomenout na přesné detaily příběhů. Co si ale vybavili, byly emoce, které ten film zprostředkoval. Myslím, že v tom bylo celé tajemství úspěchu. (frote)

Kam až sahá smrt (Ripples of Loss)

Robert James
Velká Británie/JAR, 2007 | 38 min.
Kulturní dům – loutkový sál | 11:00

DNEŠ

Dnešek bude přímo nabitý zajímavými setkáními. V 11:00 se ve velkém sále Kulturního domu uskuteční beseda se všemi polskými hosty kromě K. Zanussiho, který odjel z Písku včera. Během dne se můžete vypravit na další projekce filmů morálního neklidu, kterých se účastní také jejich režiséři. Po projekcích budou následovat diskuze.

Robert James přijel na festival už v sobotu. Dnes v 11:00 v loutkovém sále Kulturního domu představí film Ripples of Loss (Kam až sahá smrt). Jedná se o sérii krátkých instruktážních filmů, které vás zaujmou svojí tvůrčí kreativitou. Rozhovor s režisérem Robertem Jamesem najdete v tomto čísle.

V 11:00 se v kině Portyč uskuteční projekce francouzského filmu Milenci (1958). Snímek patří mezi oblíbené filmy kameramana Jaromíra Šofra, který ho také spolu s Terezou Brdečkovou uvede.

V nečekané úloze se představí slavný mim Ctibor Turba. Ve 14:30 v hudebním sále Kulturního domu uvede své dva autorské snímky Haydn a Hobit. Druhý z nich vychází z dochovaných materiálů po legendárním představení Hobit aneb Cesta tam a zase zpátky, které režíroval v roce 1984. Ctibor Turba doplní tento film vlastním komentářem.

Na festivalu je dále přítomný také expert na dílo Franze Kafky Hans Gerd Koch. Dokumentární záznam leteckého dne z Brescie z roku 1909, kterého se účastnil sám Kafka, představil už na sobotním slavnostním zahájení festivalu. Další příležitost vidět tento krátký snímek s komentářem H. G. Kocha máte i dnes ve 14:30 v loutkovém sále Kulturního domu.

Do Písku se chystá také jubilant Karel Vachek, který 4. srpna oslaví sedmdesáté narozeniny. V rámci sekce Diagnóza času uvádíme v 17:30 v hudebním sále Kulturního domu jeho zatím poslední dílo Záviš, kníže pornofolku (2006).

Na festival by měl dnes přijet také slovenský režisér Dušan Trančík. Jeho snímek Víťaz můžeme považovat za domácí odpověď na kino morálního neklidu. Film se promítá od 20:30 ve velkém sále Kulturního domu.

V Altánu v Palackého sadech si od 21:00 nenechte ujít akustický koncert zpěvačky Lenky Dusilové. Tea Jay Ivo pro vás od 21:00 na Ostrově připravil další hudební směr, tentokrát inspirovanou r&b a rapem.

Lenka Dusilová

Členové souboru Divadla Jára Cimrmana přebírají Cenu Miroslava Ondříčka

I nejslavnější Čech období Belle Époque má své dny

Nejde o nikoho menšího než o polyhistora a všeu-
mělce Járu Cimrmana. Neděle byla dnem, ve kte-
rém se festivalovým divákům představil hned na
dvou frontách.

Opoledne byla v Prácheňském muzeu na přep-
lňném nádvoří bývalého píseckého hradu slavnostně
zahájena putovní výstava Světoběžník a vy-
nálezce Jára Cimrman. Po úvodu ředitele muzea
PhDr. Jiřího Práška zapěli herci Divadla Jára Cim-
mana v sestavě Zdeněk Svěrák, Jan Hraběta, Bo-
řivoj Penc a písecký rodák Petr Brukner tematicky
příhodný Elektrický valčík.

Bambuli na čepici laskavosti přišpendlil násled-
ně prezident festivalu Michael Havas, kterému se
zjevně letos zalíbilo udílení kolektivních cen. Dru-
há Cena Miroslava Ondříčka byla letos předána
fenoménu Jára Cimrman, který svým humorem a
hravostí pomáhal lidem překonávat temnou dobu
normalizace a který byl pro mnohé velkou morál-
ní oporou. Zdeněk Svěrák za všechny poděkoval a
v narážce na talířovitou podobu ceny slíbil, že se
na něm s kolegy všichni postupně najedí. Výsta-
va byla zahájena, někteří se vrhli na víno a chleba
se špekem, někteří na slavné hosty a někteří př-
mo na samotnou výstavu. Pokud ji v příštích dnech
navštívíte (šanci máte až do 28. září, během fe-
stivalu výjimečně i v pondělí), můžete vidět napří-
klad Cimrmanův mikrofon s rozšířenou směrovou
charakteristikou, vzácného preparovaného kostlí-
na, kterého získal během cest od jihoamerických
indiánů, nebo jeho jediný dochovaný autopo-
rtrét – slavnou „autobustu“ se strhanými rysy. Nad tím
vším se klene zdravice Václava Havla „Cimrman
nás všechny přežije“.

Hlavní událostí nedělního večera bylo pak uvede-
ní hry České nebe s podtitulem Cimrmanův dra-
matický kšaft. Zatím poslední objevená hra naše-
ho velikána je zároveň poslední spolupráci Zdeň-
ka Svěráka s nedávno zesnulým Ladislavem Smol-
jakem. Velký sál Kulturního domu byl zaplněný
k prasknutí, nadšené publikum pak svým dlouho-
trvajícím potleskem ve stoje zjevně potěšilo všech-
ny pány účinkující.

Pokud bude České nebe skutečně poslední premi-
érou tohoto českého divadelního fenoménu, půjde

jednoznačně o důstojné rozloučení. Je sice prav-
da, že úvodní seminář varioval staré vyzkoušené
modely, příspěvek o Cimrmanově jezdeckém po-
mníku jsme v nezměnné podobě slyšeli už ve
Vraždě v salonním coupé. Nicméně už od začát-
ku bylo patrné, že se tentokrát půjde víc do hloub-
ky. V posledním příspěvku Zdeňka Svěráka, věno-
vaném rukopisným padělkům Lindy a Hanky, za-
zněla jména a informace, které mohly obohatit ne-
jednoho diváka.

Samotná hra se odehrává v jakési nebeské kavár-
ně, jejímž předobrazem je legendární pražský Lou-
vre, ve kterém prý Cimrman napsal velkou část
textu. V kavárně zasedá tříčlenná Nebeská komi-
se ve složení praotec Čech (pohan a primitiv), Sva-
tý Václav (vévoda České země, jež nedá zahynouti)
a Jan Ámos Komenský (učitel národů). Tito tři ve-
líkáni rozhodují, koho z mrtvých Čechů vpustit do
Českého nebe. Je však nutné přijmout další tři čle-
ny, jelikož s vypuknutím první světové války přibu-
de komisi spousta práce. Po delší debatě jsou po-
stupně přijati Jan Hus (který hoří pro pravdu, mo-
rálku a zbožnost), Karel Havlíček Borovský (mu-
čedník, kterému je malá trnová koruna) a babička
Boženy Němcové (prastá žena a milovnice zvířat).
Kromě tradičních slovních hříček, parafrází a ci-
tátů ze známých uměleckých děl a občasných li-
dovějších vtipů předkládá České nebe divákovi
především problematické téma národních velíká-
nů. „Cimrmani“ se nebojí rýpnout si do nedotknut-
elných osobností a do nejrůznějších klíšé s nimi
spojených. Vzhledem k tomu, že se i samotný fe-
nomén Cimrman po revoluci proměnil v nedotknut-
elné „rodinné stříbro“, získává tento motiv další
a trochu pikantní dimenzi. Ve scéně zvažování žá-
dostí z očiště před námi defilují „temné“ posta-
vy české historie, rázný vpád člena rakouské ne-
beské komise maršálka Radeckého vnese do hry
téma české národní identity. Pravidelné přicho-
dy nových postav a cvičební vložky nebeského tě-
locvikáře Tyrše dodávají hře jasné a svižné tem-
po, které udržuje diváka bdělého a vnímavého ke
všem vrstvám Českého nebe, jedné z nejlepších
porevolučních cimrmanovských inscenací. (haf)

Anketa: s mediálními partnery FNR

- 1) Proč jste se rozhodli mediálně podpořit Festival nad řekou v Písku?
- 2) Co byste festivalu do jeho druhého ročníku popřáli, nebo co byste vzkázali jeho návštěvníkům?
- 3) Na co se Vy osobně nejvíc těšíte?

Karel Poláček, ČRo Regina

1) Český rozhlas Regina již osm let provozuje Letní kino Regina a dva roky organizuje ve spolupráci s Dopravním podnikem hlavního města Prahy a Občanskou plovárnou Pražské filmové léto. Máme tedy k filmu velmi blízko. Navíc letošní rok je v rámci Pražského filmového léta ve znamení projekcí filmů právě z tohoto festivalu. Uskuteční se v Letním kině Občanská plovárna od 6.srpna a uvede se zde během týdne šest filmů. Takže ono nejde jen o podporu, ale o spolupráci, která by měla být oboustranně prospěšná. Naše rozhodnutí tedy bylo velmi rychlé a jednoznačné.

2) Prání je také jasné a jednoznačné. Aby se festival dožil ročníku třetího. A tím je jasné, že tomuto ročníku přejí úspěch se vším všudy. A můj vzkaz? Uvědomte si, že to byl právě Písek, kde v šedesátých letech minulého století začala historie tehdejšího Celostátního semináře filmových klubů, kterému se dnes říká Letní filmová škola. Nebýt toho, že dnes již neexistující kino Svět - hlavní stan zmíněné akce - bylo adaptací v roce 1979 „chudší“ o 300 míst v sále, možná by tu v současnosti fungovala Letní filmová škola Písek. No, nevádí. Dnes se po tolika letech pauzy objevil Festival nad řekou. A je to dobře nejen proto, že se do Písku vrátila určitá část jeho filmové historie, ale že na rozdíl od festivalů hudebních, kterých je v současné době jako hub po dešti, neměla akce typu LFS žádnou konkurenci. A konkurenční prostředí podle mě neškodí, ba právě naopak.

3) Bohužel se nemám na co těšit. Absolutně nemám nárok se do Písku podívat. Možná někdy příště. Proto jsem rád, že v Praze promítneme alespoň něco málo z Festivalu nad řekou.

Jiří Suchánek, TV Ůčko

1) Svou mediální podporu bychom chtěli rozšířit povědomí o festivalu mezi mladou generací, dát jí možnost naučit se vnímat film v širším spektru v synergiích s literaturou, uměním a divadlem. Zaujal nás také zajímavý program Festivalu nad řekou. Zážitku pana Václava Havla pak považujeme za určitou záruku kvality.

2) Druhému ročníku přejí, aby nebyl tím posledním. Dále samozřejmě hodně spokojených návštěvníků, kteří se sem příští rok vrátí s návštěvníky novými, které přivedou.

3) Vzhledem k tomu, že festival navštívím poprvé, těším se snad úplně na všechno.

Martin Pomoth, ČSFD

1) Rád podporuji nově vznikající nadšenecké projekty týkající se filmů. Obzvláště, když je rozjíždějí pohodoví lidé. Festival nad řekou se navíc odehrává kousek od Prahy, v městečku, které je domovem Filmové akademie. To je více pozitivních aspektů, které podporují potenciál úspěchu projektu.

2) Festivalu přejí spokojené investory a spokojené návštěvníky. Návštěvníkům přejí, aby si to v Písku pořádně užili.

3) Na pohodu, relax a příjemnou filmovou atmosféru. Pokud se mi tedy letos, kvůli pracovní vytíženosti, na festival podaří dostat.

Barbora Drobná, Continental film

1) Festival nad řekou v Písku jsme se rozhodli mediálně podpořit, protože si myslíme, že se jedná o zajímavý a jedinečný projekt. Měli jsme možnost se ho minulý rok zúčastnit a velmi se nám líbil. Písek je pěkné městečko a takový festival si zaslouží.

2) Druhému ročníku přejí, aby na něj přišlo ještě více návštěvníků než na ten první a aby se stal dobrým důvodem pro přípravu třetího ročníku. Návštěvníkům bych ráda vzkázala, aby chodili do kina – kam sledování filmů podle mě patří – a viděli hodně dobrých projekcí na festivalu i mimo něj.

3) Vzhledem k tomu, že kvůli časové zaneprázdněnosti můžeme zůstat na festivalu pouze dva dny, ráda bych se šla podívat na film Kuky se vrací a v neděli večer už se velmi těším na Divadlo Jára Cimrmana, i když už bez jednoho z jeho velikánů.

Veronika Vidomusová, Radio Wave

1) Festival nad řekou je jednou z těch filmových přehlídek, které se pokoušejí vnímat kinematografii v historických souvislostech. Literatura, hudba, divadlo, výtvarné umění a lidské sny se kdysi sloučily do jediné syntetické disciplíny - filmu. Sledováním této evoluce reflektuje Festival nad řekou nejen jednotlivé umělecké složky, ale také to, jak se do filmových děl otiskuje celosvětový společenský pohyb.

2) Hladký průběh, co nejméně stresů pro pořadatele a spokojené tváře návštěvníků.

3) Za politickou dominantu programu lze podle mého názoru označit cyklus zaměřený na polské kino morálního neklidu, jehož historický přínos spočívá hlavně v pronikavém pohledu na nenormální situaci, jejíž povahu odstaroval rok 1968. Právě jeho prožitek znamenal konec nadějí pro generaci, jejíž ideály byly odhozeny jako nepodstatné smetí. Zvláště když se do Písku k této sekci chystá vskutku reprezentativní výprava: mezi osmi pozvanými režiséry je i Krzysztof Zanussi nebo Feliks Falk.

Tomáš Kollarczyk, ČRo České Budějovice

1) Český rozhlas České Budějovice dlouhodobě podporuje kvalitní kulturní projekty v jižních Čechách. Písecký Festival nad řekou takovým projektem nepochybně je.

2) Všem zúčastněným přejí bohaté kulturní zážitky a příjemný pobyt na jihu Čech, nejen při poslechu jihočeské rozhlasové frekvence 106,4 MHz.

3) Těším se na mnoho věcí, často a rád, protože těšení se zpravidla přináší dobrou náladu, při které mě život těší.

Roman Dvořák, MAFRA / Lidové noviny

1) Každá zajímavá akce si zaslouží publicitu. FNR i Lidové noviny představují vysokou kvalitu ve svém oboru, a proto se spojení Festivalu nad řekou a Lidových novin jeví jako naprosto ideální.

2) Festivalu bych popřál mnoho štěstí, hodně diváků a přízeň počasí, organizátorům pevné nervy a návštěvníkům pohodové chvíle při jednotlivých projekcích.

3) Nejvíce se těším na francouzské filmy z počátku kinematografie. Pár jsem jich viděl před mnoha lety v rámci filmového klubu a byl to nezapomenutelný zážitek. Rád si ho nyní zopakuji.

Petr Sznepka, programový ředitel Rock rádia Prácheň

1) Slušné filmy a slušná muzika patří k sobě!

2) Aby skončil úspěšně a všichni jsme se mohli těšit do budoucna na třetí, čtvrtý, pátý a další ročníky.

3) Nerad bych kohokoli favorizoval, nebylo by to fér vůči ostatním. Těším se hlavně na to, že se krásné město Písek už podruhé dočká atraktivní kulturní události, kterou Festival nad řekou rozhodně je.

Variace na Drahomíru Vihanovou

Jan a Ivana Lukešovi letos opět připravili publikaci, věnovanou další výrazné osobnosti českého filmu. Po Janu Špátovi, Evaldu Schormovi a Věře Chytilové přichází na řadu Drahomíra Vihanová. Publikace zahrnuje rozhovor s režisérkou, vzpomínky jejích spolupracovníků nebo přátel a bohatou fotodokumentaci. Součástí knihy je také DVD s krátkými filmy Vihanové. Publikaci Variace na Drahomíru Vihanovou si můžete za 250 Kč zakoupit u pokladny Kulturního domu. Za stejnou cenu jsou k dostání také svazky Mlčenlivý host Evald Schorm a Vzdrůl i soucit Věry Chytilové.

Festivalovým dnem Drahomíry Vihanové, která 31. července oslavila osmdesáté narozeniny, bude čtvrtek. Ve 14:30 můžete ve velkém sále Kulturního domu zhlédnout film Zpráva o putování studentů Petra a Jakuba (2000), v loutkovém sále pak od 17:30 pásmo krátkých filmů Hledání Drahomíry Vihanové. Režisérka festival v tento den také navštíví.

Kať za vodoť

Letošní léto se vydařilo a slunné počasí láká už několik týdnů k vodě. Rosničky nám na dnešní den slibují teplotu až 26 °C. Přestože se místy vyskytnou přeháňky, koupání by počasí rozhodně ohrozit nemělo. My vám dnes poradíme několik příjemných míst k plavání i relaxaci.

Plavecký stadion v Písku je ideálním místem pro rodiny. Venkovní areál najdete pár kroků od centra města v Ostrovní ulici. Nabízí tři bazény – klasický 50metrový, menší 16metrový a dětské brouzdaliště. Zahrát si tu můžete i plážový volejbal a na děti čeká hřiště. Adrenalin ale nehledejte. V areálu nebudete ani tobogány ani podobnou zábavu pro dospělé. Plavecký stadion vybudování populárních atrakcí plánoval, ty by ovšem narušily statiku přilehlých historických hradeb. Pro děti je ale připravená dětská vodní klouzačka.

Praktické informace: otevřeno Po – Ne od 9:00 do 19:00, celodenní vstupné: 60 Kč/dospělý, 35 Kč/dítě, po 16:00 sleva

www.ms-pisek.cz

Plovárna U Václava udělá radost všem, kteří dávají přednost kombinaci bazénového a přírodního koupání. Nabízí totiž přístup přímo do řeky Otavy. Pokud budete mít pocit, že jste se náhle ocitli v době první republiky, nejste daleko od pravdy. Plovárna vznikla v Písku v třicátých letech a pro svůj půvab dostala přívlastek písecký Barrandov. Nedávno prošla kompletní rekonstrukcí, ale určité specifické prvky si ponechala. Stále tu například najdete typické dřevěné kabiny na převlékání. Pro děti je připravené dětské brouzdaliště i hřiště a pro vás dva kurty na volejbal. Využít můžete i půjčovnu loděk a otestovat tak přímo na řece své veslařské schopnosti. Areál nabízí také možnost koupě občerstvení.

Praktické informace: otevřeno Po – Ne od 9:00 do 19:00, celodenní vstupné: 30 Kč/dospělý, 20 Kč/dítě, po 16:00 sleva

www.ms-pisek.cz

V okolí

Zvíkovské Podhradí vám kromě krásného hradu nabízí i koupání ve sportovním areálu. Najdete tu klasický 25metrový bazén a dětský bazén s vodní skluzavkou. Na koupališti si můžete také zahrát tenis, nohejbal nebo oblíbený pingpong.

Praktické informace: otevřeno Po – Ne od 10:00 do 19:00

www.zvikovskepodhradí.cz

Mezi velmi oblíbená patří i nedaleké **Koupaliště Starz Strakonice**. Nabízí totiž rozlehlé travnaté plochy k opalování, klasický 50metrový bazén, bazén s venkovním tobogánem, dětský bazén s několika skluzavkami a brouzdaliště pro nejmenší. Podívat se také můžete na sportovce při tréninku vodního póla a sami se můžete pustit třeba do pingpongu. Areál prošel v minulých letech také vynikajícím občerstvením – langoši na sladký i slaný způsob.

Praktické informace: otevřeno Po – Ne od 10:00 do 20:00, celodenní vstupné: 70 Kč/dospělý, 60 Kč/dítě, děti do 3 let zdarma, po 15:00 sleva

www.starz.cz

Přírodní koupání

K filmovému festivalu patří i filmové koupání. Chcete se vypravit na místo, které miloval i režisér Václav Krška a další herci jeho generace? Vyražte tedy na **Caisku**. Písecké místo nazývají podle někdejšího Cajsova, původně Panského mlýna. Ten kdysi stával u druhého jezu. Vykoupat se tady můžete přímo v řece a občerstvení na vás pak čeká v hostinci U Caisů na pravém břehu. K místu se dostanete po Sedláčkově stezce. Vřele vám doporučujeme vyrazit na kole.

www.icpisek.cz

Pokud toužíte po úplném klidu a úniku z civilizace, tak právě na vás čeká **Skaličný rybník**. Najdete ho 2 km východně od Podolí a 10 km severozápadně od Písku. Dno rybníka je u vstupu písčité a postupně se proměňuje v příjemně teplé bahno. Jen si dejte pozor, pokud nevyznáváte koupání bez plavek. Právě u Skaličného rybníka je totiž neoficiální nudistická pláž.

www.vyletnik.cz (km)

FILMOVÝ PROGRAM NA PONDĚLÍ 2. 8. 2010

Místo konání	Čas	Film	Země původu/Rok	Min	Sekce
Kulturní dům - velký sál	08:30	Dirigent	Polsko/1979	102	Morální neklid
Kino Portýč	08:30	Paraplíčka ze Cherbourgu	Francie/1964	87	Francouzský film
Kulturní dům - loutkový sál	08:30	Tajemství Nikoly Tesly	Jugoslávie/1980	115	Belle Époque
Kulturní dům - velký sál	11:00	Diskuze s polskými režiséry			Morální neklid
Kino Portýč	11:00	Milenci	Francie/1958	90	Francouzský film
Kulturní dům - loutkový sál	11:00	Kam až sahá smrt	VB,JAR/2007	38	Zvláštní uvedení
Kulturní dům - velký sál	13:00	Předtanečník	Polsko/1977	104	Morální neklid
Kino Portýč	14:30	Divoké dítě	Francie/1970	83	Francouzský film
Kulturní dům - Klub uhelna	14:30	To nejlepší z Anifestu 2010		90	Komponovaný
Kulturní dům - loutkový sál	14:30	H. G. Koch: Aeroplány z Brescie	Německo/1909	75	Belle Époque
Kulturní dům - hudební sál	14:30	Hobit a Haydn	ČR/2009	90	Zvláštní uvedení
Kino Portýč	15:00	Kamerové zkoušky	Polsko/1976	99	Morální neklid
Kulturní dům - hudební sál	17:30	Záviš, kníže pornofolku	ČR/2006	148	Diagnóza času
Kino Portýč	17:30	Jacquot de Nantes	Francie/1991	118	Francouzský film
Kulturní dům - velký sál	17:30	Velký běh	Polsko/1981	99	Morální neklid
Kulturní dům - loutkový sál	17:30	Sladké hry minulého léta	ČSR/1969	66	Belle Époque
Kino Portýč	20:30	Žena a žena	Polsko/1979	95	Morální neklid
Kulturní dům - hudební sál	20:30	Nejistá sezóna	ČSR/1987	88	Diagnóza času
Kulturní dům - velký sál	20:30	Vítěz	ČSR/1978	78	Zvláštní uvedení
Kulturní dům - loutkový sál	20:30	Martin Jiroušek uvádí Baudelairovský film aneb Zločin jako krásné umění			
Letní kino - výstaviště	21:30	Muž ve stínu	VB/2010	128	Zvláštní uvedení
Letní kino - Velké nám.	21:30	Český mír	ČR/2010	108	Novinky Visegradu
Kino Portýč	23:00	Bláznivý Petříček	Francie/1965	110	Francouzský film
Kulturní dům - velký sál	23:00	Pražský student	Německo/1913	85	Belle Époque

GENERÁLNÍ PARTNER

JADERNÁ ELEKTRÁRNA
TEMELÍN

HLAVNÍ PARTNER

MEDIÁLNÍ PARTNERI

LIDOVÉ NOVINY

ČESKÝ ROZHLAS

regionální

ČD

radio

ORGANIZÁTOR

h o c

PARTNERI

Jihočeský kraj

CzechTourism

Ministerstvo kultury ČR

Česká televize

ROZVOJ MĚST

Česká republika

Česká republika

Česká republika

Česká republika

Česká republika

Česká republika

Česká republika

Česká republika

Česká republika

Česká republika

Česká republika

Česká republika

ZÁŠTITY: Ministerstvo zahraničních věcí ČR | Ministerstvo školství ČR | Ministr pro místní rozvoj ČR | Hejtmán Jihočeského kraje | Starosta města Písek

8

Lisy FNR | deník Festivalu nad řekou 2010 | Šéfredaktor: Lukáš Skupa (lusk) | Redakční tým: Tereza Frollová (frote), Veronika Havlová (haf), Vítězslav Chovanec (vch), Katka Měšťanová (km), Lenka Marešová (lm)
Grafika: Jaroslav Beneš (seneboy) | Korektura: Katka Měšťanová | Překlád: Pavel Peč | Fotografie: Jan Karásek, archiv redakce